

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการศึกษา การทำธุรกิจโอมสเตด์และผลกระทบที่มีต่อผู้ประกอบการในเขตชายั่ง
ทະເລດ້ານຕະວັນອອກຂອງຈຳເກອແກລງ ຈັງຫວັດຮຽຍອງ ສາມາດນໍາເສນອກາວິເຄຣະໜ້າໄດ້ດັ່ງນີ້
ผลกระทบທີ່ມີຕ່ອງຜູ້ປະກອບການ

จากการศึกษา การทำธุรกิจโอมสเตด์และผลกระทบທີ່ມີຕ່ອງຜູ້ປະກອບການໃນເຂດຍັງ
ທະເລດ້ານຕະວັນອອກຂອງຈຳເກອແກລງ ຈັງຫວັດຮຽຍອງ ໜັ້ນພວ່າພຸດທະນາທີ່ມີຕ່ອງຜູ້ປະກອບການທີ່
ເກີດຂຶ້ນກັບການທຳທຸກິຈົບສະເພີຍນັ້ນສາມາດວິເຄຣະໜ້າໄດ້ດັ່ງນີ້

1. ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ

นายສุธี เอื้อເພື່ອ, ອົດຕານາກປະມານປາກນໍາປະແສ (ປະແສຣ໌ໂອມສເຕຍ)

ປະວັດໂດຍຍ່ອ นายສຸທີ ເຊື້ອເພື່ອ ອາຍຸ 63 ປີ ອົດຕານາກປະມານປາກນໍາປະແສ ແລະເປັນຜູ້
ທີ່ອັດຈິງບ້ານນິມນໍ້າໂອມສເຕຍ ໂດຍມີນຸຕ່າຍເປັນຜູ້ຂ່າຍຄູແລ້ວໂອມສເຕຍ ມີນຸຕ່າຍທັງໝົດ 3 ດາວ ເມື່ອໄດ້
ເດີນທາງໄປສັນກາມຜົນສຸທີ ໄດ້ນໍາພາທີ່ຍວອນ ຈົບສະເພີຍໂອມສເຕຍ

“ຄູນສຸທີເລັດວ່າໃນອົດປາກນໍາປະແສເປັນເມື່ອງທ່າທີ່ສຳຄັນ ແລະເປັນທ່າເທິນເຮືອຂອງເວົ້ວ
ສິນຄ້າຂານາດໄໝ່ ເຮັນຮຽກທຸກໆຂານາດໄໝ່ ມີໂຮງແຮມແໜ່ງເທິວຄື່ອໂຮງແຮມແສງນຸກຄາ ບຣຄາເຮືອ
ສິນຄ້າຕ່າງໆ ທີ່ຈະລ່ອງເບົກຮູງເທິວ ຕ້ອງມາຈອດທີ່ທ່າເວົ້ວແໜ່ງນີ້ ເພຣະໃນສົມບັກຄົນເສັ້ນທາງການ
ກມນາຄມທາງການຈາກຈຳເກອແກລງ ໄປປາກນໍາປະແສ ໄນມີ ຕ້ອງເດີນທາງໂດຍທາງເວົ້ວຍ່າງເຄີຍ ປາກນໍາ
ປະແສຈຶ່ງກາຍເປັນເມື່ອງທ່າສໍາຫັນຈອດເວົ້ວປະມານຈຳນວນນາກ ສພາກຸນົມປະເທດດັ່ງກ່າວຈຶ່ງທຳໃຫ້
ກຸ່ມເວົ້ວປະມານແລະຫວັນນານ ຈັດທຳພິທີທອດຜ້າປ້າປ້າເປັນປະຈຸກປີ ຜົ່ງເປັນປະເພີນທີ່ສັບສານ
ຕົດຕ່ອກັນມາຍາວານາ ຕ້ອງທຳພິທີທອດຜ້າປ້າປ້າທາງເວົ້ວຍ່າງເຄີຍ ຈຶ່ງກາຍເປັນປະເພີນສັບທອດກັນນາກວ່າ
100 ປີ ກື້ອປີທີ່ທອດຜ້າປ້າປ້າທາງນໍ້າ ໃນຮາວເຕືອນພຸດທະນາຍານຂອງທຸກປີ ເທັນາລດຳນັບປາກນໍາປະແສ ມີ
ເຮືອງທີ່ນ່າແປລກອຍ່າງໜຶ່ງກື້ອປີທີ່ໜຶ່ງ 6 ອູ້ຄົນລະື່ງກັນແມ່ນໍາປະແສ ຕ້ອງເດີນທາງໂດຍຮອບຍົດໃຫ້
ເວລາເກືອນຂ້ວໂມງ ແດ້ຄ້ານັ້ນເຮືອຂ້ານໃຊ້ເວລາເພີຍຂ້ວຂ່ຽວເຖິ່ງນັ້ນ ແລະເປັນໜຸ້ມັນມີປະວັດຄວາມເປັນນາທີ່
ສຳຄັນຄື່ອງເປັນທີ່ດັ່ງວັດແລມສນ (ວັດສນມຕິເທິພຽງປານາຮານ) ພຣະນາທສມເຈົ້າຈະຈຸລົດອມເກຳດ້າງ
ຮັກາລທີ່ 5 ເຄຍເສີ່ງມາທີ່ວັດແລມສນແໜ່ງນີ້ແລະໄດ້ສ້າງເຈົ້າຢືນທີ່ວັດແໜ່ງນີ້ ປະແສຣ໌ໂອມສເຕຍ
ເປັນການທ່ອງເທິວແບນສັນພັດສະນະຮັມຫນທຄາມແບນວິຊາວປະມານແໜ່ງລຸ່ມແມ່ນໍາປະແສ
ກາຍໄດ້ການບໍລິຫານຂອງຄະກຽມການໂອມສເຕຍ ໂດຍມີເທິນາລດຳນັບປາກນໍາປະແສເປັນ

หน่วยงานสนับสนุนพร้อมทั้งพำนิษัทที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในด้านลีกาน้ำประสาร โดยมีเจ้าของบ้านเป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยวตามที่ต่างๆ มีบรรยายกาศที่พักที่มีให้เลือกถึง 7 แบบ 7 บรรยายกาศ ประสบโภณสเตย์ได้รับมาตรฐานโภณสเตย์ปี พ.ศ. 2551 มีบ้านพักรวม 7 หลัง ให้เลือก ประกอบด้วย

- บ้านริมน้ำ	- บ้านโปร่งทอง
- บ้านแสตนสู๊	- บ้านวชิรา
- บ้านกะนีนิจ	- บ้านสายสัมพันธ์
- บ้านยินดี	

การท่องเที่ยวเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของเศรษฐกิจท้องถิ่น ถ้าห้องถิ่นไม่มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นเสมือนสินทรัพย์ทางการท่องเที่ยวแล้ว รายได้จากการท่องเที่ยวจะเป็นตัวคุมคล่ำทางเศรษฐกิจในพื้นที่นุรักษ์ทางธรรมชาติเหล่านั้น หากเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติในพื้นที่นุรักษ์ ย่อมส่งผลกระทบต่อมูลค่าเศรษฐกิจของท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้ขึ้นรายได้ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวค้านอื่นอีก แต่เป็นรายได้ที่ไม่เป็นทางการมากต่อการประเมินมูลค่า เช่น เม็ดเงินที่ได้จากการเร่แผงลอย และ คนถิ่นระสามล้อ เป็นต้น แม้เป็นรายได้ที่มองไม่เห็น และ ไม่มีตัวเลขที่แน่นอน แต่ ข้อดีของรายได้ประเภทนี้ คือ ถูกน้ำกลับคืนสู่เศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยตรง และ สร้างการกระจายรายได้แบบทวีคูณมากกว่า ส่งผลให้เกิดการใช้จ่ายซ้ำๆ ในท้องถิ่น ซึ่งนี้ก็ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจปัจจุบันนั้น แต่คิดว่าในอนาคตจะคืบหน้า ปัจจุบันรายได้ก็พออยู่ได้แต่ไม่คีเหมือนก่อน” (สุรี เอื้อเพื่อ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

คุณป้ามະลิ รัตนวิจิตร, สมาชิกในกลุ่มน้ำบ้านโภณสเตย์

ประวัติโดยคุณป้ามະลิ รัตนวิจิตร อายุ 52 ปี อาชีพทำสวนผลไม้ มีบุตร 3 คน เป็นสมาชิกกลุ่มน้ำบ้านจำรุงโภณสเตย์

“บ้านจำรุง โภณสเตย์ มีที่ดัง ณ หมู่ 7 บ้านจำรุง ตำบลเนินชื่อ อำเภอแกลง จังหวัดระยอง มีการด้อนรับเสมอมาติดสนิท ด้วยเสื้อผ้า หมอนใน มุ้งหนังหลัง บ้านจำรุงมีกลุ่มน้ำบ้านโภณสเตย์ที่รวมตัวกันเพื่อบริการที่พักในชุมชนให้กับนักท่องเที่ยว หรือผู้ที่ต้องการมาศึกษาเรียนรู้วิถีชีวิตในชุมชนแห่งนี้ ชาวบ้านกว่า 20 ครอบครัวเป็นสมาชิกในกลุ่มน้ำบ้านโภณสเตย์ของชุมชนบ้านจำรุง ก็คือ บ้านของชาวบ้านที่ไม่ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรให้หรูหราไว้จะมาเป็นชุมชนโภณสเตย์อย่างที่เราเห็นกันในวันนี้ บ้านพักอาศัยแต่ละหลังต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างหรือไม่ สืบความจนได้รายละเอียดว่าเมื่อแรกเริ่มเกิดความคิดในการจัดกิจกรรมโภณสเตย์ ในชุมชน ชาวบ้านต่างประชุมกันคิดหาวิธีมากมายในการปรับปรุงสภาพบ้าน สภาพภูมิทัศน์ในชุมชน คิดปรับอย่างนี้ คิดเปลี่ยนอย่างนี้ บ้างก็คิดไปถึงการสร้างเป็นลักษณะรีสอร์ฟให้ผู้มาพักได้รับความสะดวกสบายมากที่สุด ความคิดจากชาวบ้านในที่ประชุมหลังใหญ่ออกมายังมากมากท่าไร ยิ่งคิดกันมากเท่าไร ยิ่งนี่

เรื่องที่จะต้องทำกันมากเท่านั้น บ้านจำรุ่งเป็นชุมชนเกษตรกรรมทำสวนผลไม้ และปลูกยางกันมาก ถ้ามีนักท่องเที่ยวเดินทางมาพักก็จะจะได้ชิมผลผลไม้สด ๆ จากสวน แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน สภาพทางเศรษฐกิจทางชุมชนเองก็ได้รับผลกระทบบ้าง นักท่องเที่ยวมาพักน้อยลงจากเดิม 20% ทั้งนี้เป็นผลจากสภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำของประชาชนมีค่าครองชีพที่สูงขึ้นแต่รายได้เท่าเดิมบางคน ว่างงานก็ไม่ค่อยมีเงินมาพักเหมือนแต่ก่อน” (นาย รัตนวิจิตร, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

คุณสุวัติ รัตนกรณ์ เจ้าของเรือนแพโภยมสเดย์

ประวัติโดยย่อ คุณสุวัติ รัตนกรณ์ อายุ 45 ปี เจ้าของเรือนแพโภยมสเดย์

เรือนแพโภยมสเดย์ ตั้งอยู่ที่ บ้านแหลมย่าง อ.แกลง จ.ระยอง ติดกับคลองประเสริฐปูโก เป็นเรือนไทย สำหรับเข้าของธุรกิจเรือนแพโภยมสเดย์ กือ คุณสุวัติ รัตนกรณ์ หรือที่ลูกค้าเรียกกัน ดีคือปากว่า “เจ๊น” ซึ่งบุกเบิกมากกว่า 5 ปีแล้ว เดิมว่า ก่อนที่ทำธุรกิจเรือนแพโภยมสเดย์นั้นเป็นผู้ดูแล ออกแบบสร้างบ้านติดน้ำไว้พักผ่อนส่วนตัว โดยซื้อที่ดิน 50 ตารางวา ในบ้านแหลมย่าง อ.แกลง จ.

ระยะนี้ ติดกับคลองประเสริฐปูโกเป็นเรือนไทย ทว่า สาเหตุที่ต้องย้ายเป็นธุรกิจโภยมสเดย์ เนื่องจากมี เพื่อนทำธุรกิจแพล่องแม่น้ำประเสริฐ ซึ่งมีแบบมากจนรับไม่ไหว จึงซักชวนให้มามาทำธุรกิจด่องแพบ้าง ระยะแรก ๆ ลองทำแค่ลำเดียวได้ผลตอบรับดีมากมีแขกมาใช้บริการแน่นตลอด ซึ่งแขกที่มาล่องแพ ดูหิ้ง ห้อหดอนคำ ก็มักเรียกร้องว่าอยากรอนพักด้วย เลยให้พักที่บ้านเป็นแบบโภยมสเดย์ พอดีจำนวน แขกมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ขยายธุรกิจ โดยซื้อที่ดินรอบ ๆ เพิ่ม เพื่อสร้างบ้านพักเสริม แต่ระยะเดียวไม่กี่ปี จากบ้านพักส่วนตัวหลังเดียว บนเนื้อที่ 50 ตารางวา ปัจจุบัน “เรือนแพโภยมสเดย์” เพิ่มเนื้อที่รวม 2 ไร่ มีบ้านพัก 6 หลัง ทั้งขนาดเล็ก พักได้ห้องละ 2-4 คน ไปจนถึงหลังใหญ่พักร่วม 15-20 คน ราคาก็ตั้งแต่ 650 - 1,000 - 1,200 - 2,000 - 2,500 และ 3,500 บาท ภายในห้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วน

ทั้งเครื่องปรับอากาศ โทรทัศน์ เป็นต้น สามารถรองรับแขกได้สูงสุด 80 คน นอกจากนั้น ยังมี บริการแพล่อง อีก 3 ลำ ทั้งหมดใช้เงินลงทุนในธุรกิจรวมกว่า 5 ล้านบาท ส่วนหนึ่งได้รับการ สนับสนุนสินเชื่อจากธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย

ทั้งนี้ เรือนแพโภยมสเดย์ ถือเป็นธุรกิจห้องพักเพื่อการท่องเที่ยวแห่งแรกใน อ.แกลง และ ถึงปัจจุบัน ในท้องถิ่นมีผู้ประกอบธุรกิจประเภทนี้แค่ 2-3 รายเท่านั้น ช่วยให้สภาพแวดล้อมทาง ธรรมชาติโดยรวมยังสมบูรณ์อุดมมาก เท่าที่ผ่านมา มีแขกแน่นตลอดแทนทุกวัน ทว่า จากผลกระทบ จากภาวะเศรษฐกิจชะลอตัว ทำให้นับแต่ต้นปี พ.ศ. 2552 เป็นต้นมา จำนวนแขกลดลงกว่า 50% ทำ ให้รายได้ลดลงแต่รายจ่ายคงเดิมเดือนก็เท่าเดิมบางเดือนก็เพิ่มขึ้น เพื่อจะแก้ปัญหาดังกล่าว เจ้าของ ธุรกิจ ระบุว่า พยายามจัดแพคเกจสุดคุ้มราคาประหยัด เพื่อความน่าสนใจ นำเสนอศักยภาพการ ท่องเที่ยวใน อ.แกลง ให้คนทั่วไปได้รู้จัก มากกว่าจะเป็นแค่อุทยานแห่งชาติเท่านั้น โดยแพคเกจนี้ให้ เดีอกพักด้วยตัว 1 หรือ 2 คืน มาได้ทั้งกลุ่มเล็ก ๆ ไม่กี่คน หรือมาเป็นคณะทัวร์ นอกสถานที่เปิด

เงื่อนไขดังนี้ ให้ใช้เว็บไซต์ www.reunpae.net เพื่อเสริมการตลาดด้วย (สุวศิริ รัตนารณ์, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

นางยุพิน สมดวิล, แม่บ้านประจำประจำโรงแรมสแตนด์

ประวัติโดยย่อของนางยุพิน สมดวิล อายุ 43 ปี แม่บ้านประจำประจำโรงแรมสแตนด์ มีบุตร 3 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 2 คน

“คุณยุพิน เล่าว่า โรงแรมสแตนด์ได้เดินทางที่นี่ไม่มีการต่อเติม เป็นแบบคึ้งเดิน อาหารทะเลที่นี่ปูรุจจากวัดถูกดินที่สด ๆ เพราะมีเรือแล่นผ่านโรงแรมสแตนด์ทุกวัน มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น พานักท่องเที่ยวล่องเรือชมห้องห้อง ไปเก็บหอยหอยในคุกการเพาะเลี้ยงเต่า ถ่ายรูปกลับไปตอนเริ่มแรกที่ก่อตั้งจะมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยม ทำการแนะนำกันแบบปากต่อปาก แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบันนักท่องเที่ยวคลองทางโรงแรมสแตนด์ได้รับผลกระทบเยี่ยม ผลกระทบทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวลดลงทำให้ส่วนของรายได้ลดลงแต่รายจ่ายเท่าเดิม พอทำไส้มสแตนด์บ้านเราถูกคนญี่ปุ่นบ้านธุรกิจการเสียค่าน้ำประปาจะเป็นอีกแบบหนึ่ง” (ยุพิน สมดวิล, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยว การท่องเที่ยว ก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านบวกที่สำคัญ คือ รายได้จากการต่างประเทศ การส่งเสริมรายได้ของรัฐ และ การสร้างงานและการสร้างโอกาสทางธุรกิจ รายได้จากการต่างประเทศ (Foreign Exchange Earnings) รายจ่ายในการท่องเที่ยว การนำเข้าและส่งออกสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดรายได้ในระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เช่น การท่องเที่ยวและการเดินทาง การลงทุนส่งผลให้เกิดการเติบโตทางการเงินในระบบเศรษฐกิจต่าง ๆ บางประเทศแสวงหาแนวทางการเร่งการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยต้องการให้นักท่องเที่ยวนำเงินตราเข้ามาใช้ในแต่ละวันเป็นจำนวนที่แน่นอน รายได้จากการท่องเที่ยวจะเป็นรายได้เสริม ซึ่งก่อให้เกิดความตื่นเต้น ภัยคุกคาม ให้เกิดความเสี่ยง รายได้จะรวมอยู่ในกลุ่มที่เกี่ยวข้องที่มีจำนวนไม่มาก ในบางชุมชนสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนได้ในระดับหนึ่ง ธุรกิจที่เกี่ยวข้องในชุมชนได้รับผลประโยชน์จากการมีโรงแรมสแตนด์ และการเดินทางของร้านค้าหรือร้านขายของที่ระลึกจะสัมพันธ์กับระบบเศรษฐกิจ ภาพรวมมากกว่าการท่องเที่ยว รายได้จากการเดินทางแต่รายจ่ายเท่าเดิมบางเดือนก็เพิ่มขึ้น เนื่องจากได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ปัจจุบันที่ส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้สภาวะการคล่องตัวลดลง ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านต่าง ๆ ตามมา

2. ผลกระทบทางด้านสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรม

นายชาติชาย เหลืองเจริญ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 12 ตำบลเนินนา้อ (ผู้ก่อตั้งบ้านจารุ่งโภมสเดย์) ประวัติโดยย่อ นายชาติชาย เหลืองเจริญ ผู้ใหญ่บ้าน อายุ 54 ปี อาชีพทำสวนผลไม้ มีบุตร 2 คนเป็นหญิงทั้ง 2 คน

“ผู้ใหญ่ชาติชาย เล่าว่า บ้านจารุ่งได้ขัดตั้งรวมกลุ่มโภมสเดย์ขึ้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 โดยมีการติดตั้งป้ายประกาศที่บริเวณปากทางเข้าหมู่ ริมถนนสุนทรภู่ บอกร่องทางวิถีชุมชน และเริ่มนี้ผู้คนใช้เข้าพักในปี พ.ศ. 2548 การดำเนินการในช่วงแรกได้รับการสนับสนุนจากสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) ในเรื่องของการพัฒนาคน กระบวนการเรียนรู้และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชน ทำให้เกิดกลุ่มเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ

ปัจจุบันมีผู้คน นักเดินทางมาตudyเยี่ยมเยียนศึกษาเรียนรู้และพักโภมสเดย์บ้านจารุ่งอยู่เสมอ ตลอดทั้งปี จากข้อมูลของชุมชนบ้านจารุ่งในปี 2550 มีผู้คนเดินทางมาที่นี่มากกว่า 50,000 คน ทั้งที่มาพักและมาเดินทางเพื่อยืดเยิ่นชุมชน ผู้คนที่มามีทั้งนักพัฒนา ผู้นำชุมชน นักวิชาการ นักศึกษา ผู้บริหารประเทศ

ก่อนหน้านี้ที่จะเป็นบ้านจารุ่งโภมสเดย์อย่างที่เห็นกันทุกวันนี้ มีการซ่อมแซมคิด หารูปแบบของโภมสเดย์ว่าควรจะเป็นอย่างไร ต้องปรับปรุงสภาพบ้าน สภาพแวดล้อม สภาพชุมชนขนาดใหญ่ ดึงกันมีคนสนใจให้ปรับปรุงสภาพบ้านให้เป็นรูปแบบรีสอร์ฟ เพื่อให้คนที่มาพักโภมสเดย์ได้รับความสะดวกสบายมากที่สุด มีหลากหลายความคิดเห็นอ่อนไหวทางเข้ามาจำนวนมาก แต่ละความคิดมีเรื่องที่ต้องทำมากขึ้น

ชาวบ้านจารุ่งจึงกลับมาขอนดูความตั้งใจแรกอีกครั้งว่า วัตถุประสงค์แรกในการจัดตั้งโภมสเดย์ขึ้นนี้เพื่อต้องการใช้กิจกรรมโภมสเดย์เป็นเครื่องมือในการพัฒนา ให้ชุมชนสะอาด มีสุขภาวะที่ดี และต้องการให้ผู้คนภายนอกได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ของชุมชน สามารถนำไปเป็นแบบอย่างได้

ดังนั้นการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก จึงไม่มีความจำเป็น เพียงแต่ครอบครัวที่เป็นสมาชิกโภมสเดย์มั่นคงและความสะอาดของบ้าน คงดูแลปรับปรุงส่วนที่ชำรุดให้ใช้การได้อยู่เสมอ นอกจากจะเป็นการประหยัดงบประมาณแล้วยังได้ประโยชน์จากการดูแลความสะอาดบ้าน ชุมชนตรงตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกลุ่มโภมสเดย์ และเป็นการประหยัดงบประมาณอีกด้วย

ส่วนเรื่องของค่าที่พักโภมสเดย์ อยู่ที่ราคา 120 บาทต่อคืน พร้อมอาหารเช้า โดยเงินรายได้จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ 70 บาทจะให้กับเจ้าของบ้าน 40 บาทจะเป็นค่าอาหารเช้าที่ทางกลุ่มจัดเตรียมให้ ส่วนอีก 10 บาทนั้นจะสมทบเป็นเงินในการบริหารจัดการกลุ่ม”

“บ้านจำรุ่ง โภมสเดย์ อันที่จริงแล้วไม่ต้องการทำเป็นธุรกิจเพียงแต่ต้องการให้บ้านท่องเที่ยวเข้ามารถลือค้องการเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน ต้อนรับเสมอเมื่อนี่นองกันไม่ใช่เป็นแยกกันผู้ประกอบการ แต่ด้วยสภาวะของเศรษฐกิจ ปัจจุบันทาง โภมสเดย์ไม่ค่อยได้รับผลกระทบอะไรมากนักก็มีบ้านนิดหน่อยที่สภาพแวดล้อมในชุมชนเริ่มเปลี่ยนไป เนื่องจากว่าอาชีพส่วนใหญ่ของประชาชนที่นี่ประกอบอาชีพเกษตรกร ปลูกสวนผลไม้ และบางพารา การทำโภมสเดย์ก็ถือว่าเป็นอาชีพเสริมที่สามารถการท่องเที่ยวและกีฬาของจังหวัดระยองเข้ามาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนให้ขาดตั้งขึ้นเพื่อเป็นอาชีพเสริมให้กับประชาชนในท้องถิ่น” (ชาติชาย เหลืองเจริญ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

นางวัลยา ศรีสุวรรณ.ชาวบ้าน (บ้านจำรุ่ง โภมสเดย์)

ประวัติโดยย่อ นางวัลยา ศรีสุวรรณ อายุ 45 ปี ชาวบ้านตำบลเนินแม่น้ำ อาชีพทำสวนผลไม้ และทำสวนยาง

“นางวัลยา เล่าว่า วัตถุประสงค์แรกในการตั้งกลุ่มกิจกรรม โภมสเดย์ ก็เพื่อให้บุคคลภายนอกชุมชนเข้ามารีบูติชีวิตร่วมกัน เพียงแค่ครอบครัวที่ต้องการเข้าร่วมกิจกรรม โภมสเดย์จะจัดทำความสะอาดบ้านให้เรียบร้อยอยู่เสมอ สำนักฯ ช่วยกันปรับปรุงให้ใช้งานได้ นอกจากจะประหยัดงบประมาณลงไปจำนวนมากแล้วยังเป็นการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้ได้ประโยชน์แก่ตนเองอีกด้วย สุดท้ายแล้วงบประมาณถูกใช้จ่ายไปเพียงเพื่อการซื้อเครื่องนอน หมอน มุ้ง ไว้บริการในกรณีมีผู้มาพักจำนวนมากเท่านั้น แต่ผลลัพธ์ที่ได้ยังไห่ คุ้มค่า และตรงตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มกิจกรรม โภมสเดย์อย่างแท้จริง ผลกระทบทางสังคมวัฒนธรรมที่เปลี่ยนไปก็มีบ้านนิดหน่อยนะก็เป็นธรรมชาติเมื่อความเริ่มเข้ามาสิ่งแวดล้อมในชุมชนก็ได้รับผลกระทบบ้าง ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านแต่ก่อนเปลี่ยนไปจากเดิมจากที่เริ่งง่าย ปัจจุบันพอมีแขกเข้ามายังก็มีความวุ่นวายนิดหน่อยจากการประจำตัว การทำสวน ก็ต้องมีเวลามาจัดที่พักและอาหาร ให้แขกความเป็นส่วนตัวก็ลดน้อยลง แต่ก็มีรายรับเข้ามาเพิ่มแต่คงไม่ดีเท่ากับตอนเริ่มทำโภมสเดย์”

(วัลยา ศรีสุวรรณ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

นายธีรพร เอื้อเพื่อ ผู้จัดการประแสร์โภมสเดย์

ประวัติโดยย่อ นายธีรพร เอื้อเพื่อ อายุ 31 ปี เป็นบุตรชายคนเด็กของนายสุธี เอื้อเพื่อ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งครุสอนภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวังจันทร์วิทยา อำเภอวังจันทร์ จังหวัดราชบุรี

“กุณธีรพร กล่าวว่า โภมสเดย์ที่นี่ได้รับการช่วยเหลือจากการท่องเที่ยวและกีฬา ได้รับมาตรฐานโภมสเดย์ไทย มีการศึกษาดูงานจากสถานที่ต่าง ๆ บ้านพักแต่ละหลังของที่นี่ มีหลายขนาด ค่าที่พักไม่แน่นอนแล้วแต่คณะของบ้านท่องเที่ยวจะมากหรือน้อย แต่ช่วงนี้

นักท่องเที่ยวคลองกีได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างมากนั้น การทำธุรกิจแบบนี้ต้องอดทน มีคนช่วยเรา ก็ต้องจ้างวานมีแขกมาเยอะจะไม่ทันก็ต้องจ้างไว้นะ รายได้ช่วงนี้ลดลงแต่รายจ่ายเท่าเดิม การมาพักแรมที่นี่ส่วนใหญ่จะเป็นแขกที่เดินทางเพื่อมาศึกษาดูงานส่วนใหญ่ การที่แขกเข้ามาพักในแต่ละครั้งก็ต้องการความเป็นส่วนตัว มีการเลี้ยงสังสรรค์กันร้อง卡拉โอเกะน้ำเงือก กีดังน้ำเงือก แต่ทางโอมสเตย์ของเราก็ทำห้องเก็บเสียงเพื่อร้องรับแขกที่มาพัก แต่ถึงมีห้องเก็บเสียงกีดังน้ำเงือกชุดชาวบ้านร้องเรียนอยู่ดีเนื่องจากว่าชุมชนเรามีบ้านที่อยู่ติดกันแบบหลังคาชนหลังคาส่วนใหญ่” (ธีรพร เอื้อเพื่อ, สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2553)

เมื่อชุมชนมีชื่อเสียงเรื่มนิคนภายนอกเข้ามา ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ก็เริ่มลดลง บางชุมชนไม่สามารถจัดการได้ เนื่องจากมีปริมาณนักท่องเที่ยวมากเกินขีดความสามารถในการรองรับ ซึ่งชุมชนบางแห่ง ได้มีการประยุกต์และดัดแปลงสิ่งของ เช่น งานปัก งานห้อยผ้า งานจักสาน ออกขายเพื่อเป็นที่ระลึก มีการรื้อฟื้น พื้นที่การแสดง และการละเล่นต่าง ๆ เพื่อแก้ไขความขาดแคลน ให้ชุมชนได้รับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ทั้งนี้มีการปรับปรุงคำร้อง ทำนองเพลงพื้นบ้านให้เหมาะสมกับระยะเวลาในการแสดงให้นักท่องเที่ยว欣賞 และปรับเปลี่ยนการต้อนรับ นักท่องเที่ยวให้เรียนรู้ขึ้น ซึ่งจากเดิมเคยทำเป็นพิธีการใหญ่ต้องระดมคนและมีการจัดเตรียมล้วงหน้า แต่เมื่อนักท่องเที่ยวมาบ่อยขึ้น การทำเป็นพิธีการใหญ่กลายเป็นภาระ จึงมีการปรับให้เรียนรู้ขึ้น